

REDACȚIA
și
ADMINISTRAȚIA
Str. Academiei No. 8
BUCUREȘTI

FOAIA

NUMERUL 3.

POPULARA

PUBLICAȚIE SEPTEMANALA

SUMARUL :

Emile Zola.— Poesii, de George Coșbuc.—Cum stăm cu agricultura, de Const. C. Gârlova.—Un mic roman, de Tlie Ighel Deleanu.—Justiție și toleranță, Adevăr și umanitate, de Stel.—Trecut (versuri), traduse de P. G.—Bucureștene, de D. Karr.—Corpurile Legiuitoare.—Ingrijirea unghiilor.—Cronica evenimentelor.—Cronica musicală.—Tiganul milos (snoavă), de N. Galganc.—Trenuri cari nu se opresc.—Frigurile căutării auru-ului.—Căinii noștri, de Dr. Ermina Kaminsky.—Forfecării.—Finanțe, Industrie și Agricultură.—Memoriile unui sinucis (roman).

Ilustrațiuni : Emile Zola.—S'a operat în țară
Berendel.—Popice Improvisate.

ABONAMENTE :

Pe an în țară.....5 lei
» » » străinătate.....7 »

ANUNCIURI :

Pe pag. 8-a rîndul.....bani 50
» » 7-a » lei 1.—

EMILE ZOLA

Franța, care, odinioară, coprinsă de frigurile nerăbdărei, aștepta ca marele romancier să sfârșască o nouă operă, pe care s'o savureza mai repede, Franța, unde bătrîni și tineri, bărbați și femei, își așterneau hainele și ramuri de finic pe drumul maestrului neîntrecut, pe care'l ridicase ea, beată de entusiasm, până în vârful piramidei romancierilor veacului, această Franța ce repede s'a metamorfozat!

Intr'o zi, într'o oră, într'o clipă, o întreagă opinie, cu atîta greutate formată, se schimbă; — o sumă de simpatii se prefac în ură și dispreț; — mâni, care ar fi fost fericite de a strînge pe ale lui Zola, se retrag din înaintea genovezului Zola, omului periculos.

Zola, acela care a fost tot d'auna judecătorul semenilor săi, care a scrutat cugetarea, intențiunea omenească, care a rupt vâlul întunecos ce acoperea multe taine sufletești, care, ca om, într'un moment, de adevărată indignare, a strigat rănit în adîncul sentimentului său de dreptate: *J'accuse!* — iată'l acum tîrit înaintea unui juriu compus din tipuri, pe care atît le-a satirizat el, iată'l așezat sub ochii lor, orbi în arta de vedea adîncimele sufletului omenească, surzi pentru a'l înțelege, cari îl ascultă, îl descos, îl cîntăresc, îl condamnă, în vreme ce avocatul general, împins de o mașinalicească datorie, strigă și el, la rîndu-i: *J'accuse.*

Ce schimbare stranie și plină de contrast de roluri!...

Toți acei, cărora nu le-a plăcut nici o dată lumina strălucitoare a adevărului, cari au tremurat la vederea părții slabe a ființei lor, descoperită cu atîta artă de neîntrecutul mînuitor al condeului, și cari l'au condamnat atunci ca scriitor, este explicit ca acum să se scoale, înspăimîntați, când Zola își părăsește masa de lucru pentru a trece la masa cea mare: publică, unde nu lasă a se stinge, unde vrea să împedice a se închide o afacere ce i pare nedreaptă. Și ei, cari l'au condamnat ca scriitor, l'or osîndiși ca om.

Ceea ce a făcut Zola, în afacerea Dreyfus, era fatal să se întîmple.

Sunt fenomene sufletești, acțiuni o menești pe care le pricepi, le înțelegi, le deduci, în tocmai precum în algebră rezolvi cea mai simplă ecuațiune.

Un om, care o viață înteață n'a făcut alt de cît să se devoteze adevărului, naturalului, eșind din cercul convențional, tras cu tibișirul de o mină de omenii, care a înțeles și descris lumea, așa cum era, care a arătat ce va să zică moral și ce imoral, un ast-fel de om era firesc să nu stea impisibil, să se svârcolească, să

EMILE ZOLA

NĂSCUT LA ANUL 1840, APRILIE 2

eclateze, când a văzut că e nevoie a asista la un *auto-d'a-fé* al cinstei și vieții unui nevinovat, — după credința sa.

O! numai sufletele aceste mari ca Zola, sunt făcute ca să se arunce, în gura canaliei de stradă, care n'asteaptă de cît să înghiță reputații și cinste...

Se pare că Zola a vrut să adauge la marea sa operă, «*Les Rougon Maquart*» romanul cel mai mareț din câte s'au petrecut până acuma, romanul în care el e eroul, apostol al adevărului și credinței, care luptă contra celei mai teribile legiuni: prejudecata.

I. D.

POESII

Voi sălcii triste, 'n cimitir
V'aud șoptind duios în noapte,
Voi despre ce vorbiți plîngînd?
Ce taine spuneți voi prin șoapte?

— «Vorbim de morții, care dorm
Sub noi, vorbim de dusul bine—
O, las', că nu va trece mult
Și vom vorbi și despre tine.»

Ei veseli repetau cîntarea
Ciocnind paharele în cor —
Eu mi-am lăsat pe mîna capul
Și n'auzeam cîntarea lor.

Depart e 'n văi e o căscioară
Cu prispă netedă de lut,
Și mama coase, și-a ei lacrimi
Stau umede pe ce-a cusut.

Era în noaptea învierii,
Ingenunchiatului popor
I se cînta legenda sfîntă
A marelui mîntuitor.

Nepăsător eu stam alături
Privind modernii cărturari —
O copilă 'ngenunchiată
Mă tot privea cu ochii mari.

Vězînd că singur în picioare
Așa nepăsător rêmân.
Mi-a zis naiv și cu muștrare:
„Da ce? Matale ești păgân?”

A fost un fulger mit ilica,
Și în genunchi eu am căzut
Ca un fricos în fața morții,
Și 'n clipa asta — am crezut!

George Coșbuc.

CUM STĂM CU AGRICULTURA

I

MIJLOACE DE AMELORARE CAUȚATE ÎN STRECVITATE

După cum s'a văzut în articolul publicat în No. 1 al *Foaii Populare*, două mari și puternice cauze sunt care fac ca criza și nevoia să se resimtă la noi atât de puternic.

Prima: Agricultura proastă și deprecierea produselor sale.

Secunda: Lipsa totală a unei industrii bine întemeiate.

Fată de aceste două nenorociri, trebuie și noi să căutăm alte mijloace, tot așa de puternice, care să le opunem și care după mine sunt tot două:

a) Unul stă în afară din țară, de ordine externă, și constă în relațiile noastre de prietesug ce trebuie să întreținem cu cele alte țări;

b) Altul se află între hotarele țerei și urmează a pune umărul pentru a-l rezolva, teți românii, fără deosebire de partide de și credințe politice.

Știut este că puterile și bine-facurile naturii nu sunt aceleași, peste tot pământul. Configurațiunea solului fiecărei țări, natura climei și a pământului fac toate ca ocupațiunile oamenilor din diferitele țări și producțiunea să fie diferită mai pentru fie-care țară.

De aceste deosebite feluri de producțiune și de modul muncii pe care o dezvoltă locuitorii țerei, depinde gradul de civilizație și bogăția unei națiuni.

Bogăția sub solului, încărcat cu felurite minerale, a născut țări miniere ca Anglia, Belgia, California;—litoral mare, cu coaste joase, a făcut țări maritime ca Olanda, Grecia; — lipsa unui litoral și a minelor abundente a născut industria Franței și a Germaniei, și, în fine, un pământ bine-cuvântat, pe care doar arunci sămânța și ea crește, a făcut ca acele țări să fie agricole.

România este una din țările agricole ale Europei. Lipsită fiind de mine, de industrie puternică sau de un mare litoral, ea e nevoită a căuta deosebi pentru produsele sale și acele deosebi le va găsi numai prin bunele relațiuni ce trebuie a întreține cu statele mari, cari au o industrie puternică, dar cari sunt lipsite de o producțiune suficientă agricolă. Acolo, România, să poată desfăce produsele ei agricole, cu prețuri avantajoase și în mod constant.

Nu mai atunci marea și mica proprietate ar putea progresa; numai atunci proprietatea cea mare, prin sine însuși, iar cea mică prin spiritul întins de cooperatiune, ar putea da naștere la o industrie propriu zis națională, al cărui suflet să fie derivatele agricole, atingându-se astfel idealul oamenilor de bine, și putându-se ajunge la perfecționarea și sporirea producțiunii zilnice.

În asemenea condițiuni ar câștiga și muncitorii, cari ar fi mai mult

căutați, s'ar folosi și marea și mica proprietate, care vor putea progresa în liniște și belșug, putând să și plătească dobânzile capitalului întrebuintat și a achita cu regularitate dările către stat, așa de arrierate astăzi.

Apoi, nu e mai puțin adevărat că, în starea de civilizațiune în care ne găsim azi, față de acum 50-60 ani, prețurile grânelor sunt relativ mult mai bune. Dar, exigențele societății în care trăim sunt așa de mari, prețul materiilor prime ce consumăm, atât de ridicate, brațele ce întrebuintăm la lucru atât de scumpe, arenda așa de mare, ca față de acum 50 ani, în cât, făcând o proporțiune, vom ajunge la rezultatul că azi, cu ceea ce îți produce X. suprafață de pământ, bine lucrat, nu mai poți trăi în aceeași societate, în care, acum 50 ani, cu toate că prețurile cu care vindeai grânele erau mici, te răsfațai în belșug și puteai face și economie.

* * *

Așa fiind lucrurile, acel bărbat de stat care ar putea realiza desideratele noastre: adică de a găsi o piață comercială importantă pe care să ne desfăcem cu preț avantajos grânele, ar bine-merita de la patrie. Căci, în starea financiară detestabilă în care ne găsim azi, când o descurajare și o înfrângere morală a coprins pe toți agricultorii, resfrângându-se această tristă stare sufletească asupra tuturor ramurilor de activitate omenească, producând aceea stagnare ce se observă, — în această situațiune trebuie să vie o capacitate care să cugete la îndreptarea reului.

Orî câte sacrificii ne-ar costa, pe fie-care în parte și țara întreagă, părerea noastră este că trebuie stabilită o convențiune comercială cu una din marele puteri amice, a cărei producție agricolă nu e suficientă consumului și care, în schimbul tolerării în țara noastră a fabricatelor ei industriale, ce nu se pot face la noi, să ne trazeze grânele noastre pe piețele ei întocmai ca și ale ei proprii.

Nu mai cu modul acesta grânele noastre, în anii buni, vor putea fi desfăcute pe prețuri avantajoase; numai așa, cu vremea, — agricultorul fiind în belșug și putându-se da la întreprinderi — se va putea crea o industrie națională-agricolă, ne mai fiind sclavi țerilor cari ne importă grâul nostru și ne trimet înapoiu paste făinoase de o scumpete colosală, față de materia primă.

Acesta este mijlocul întâiu, din cele două ce am enumerat la începutul articolului, mijloc cu care putem înălțura flagelul ce ne bântue azi.

Pentru al doilea, cel intern, vom vorbi în viitor. **Const. C. Cârlova.**

Dintr'un roman de mare senzație:

*. Cu un ochiul ei citi prețiosul document, în vreme ce cu cel alt îl transcrie cu repeziune.

*. În ochiul magnifici al sorii sale așa de mult perdată, el regăsi vocea scumpă a tatălui lui.

MEDALIOANE

GENERALUL A. BERENDEY

Ministru de război

Figura generalului Berendey se detașază cu atât mai luminoasă, cu cât, de o vreme, armata trece prin crize acute.

În Franța procesul Dreyfus, — la noi desele șocuri dintre puterea civilă și cea militară, se pare că a născut o mare vrăjmășie între acestea, că a dat o nuanță de castă puterii militare.

Om de inimă și spirit distins, activ ministru și brav militar, fără să caute a se face temut ci numai iubiți și respectat, generalul Berendey, a știut să înlătore sistematic politica din armată, — că și nici dânsul nu aparține de cât numai săbiei, de care și-a legat viața — a făcut să se priceapă că, prin cuvântul *disciplină*, se înțelege umanitarism și camaraderie.

Îl vezi dimineața cel d'aniu care intră în minister, ca un funcționar conștiincios și devotat, plecând tot d'una cel din urmă. Bă, de și sub dânsul s'a votat legea repausului duminical, de multe ori se face pasibil de penalitate, căci lucrează până și Duminica. **Δ.**

Intr'un omnibus din Paris, un domn rău crescut se strâmbă când vede urcându-se o cucoană bătrână și cam grasă, și zise încet:

— «Ce mai hipopotam!»

Cucoana însă îl auzise.

— Domnule, îi zise ea, surizând, un omnibus seamănă cu corabia lui Noe, într'ansă se găsește tot soiul de animale, până și... *măgari!*

UN NOU PREMIU ABONAȚILOR NOȘTRI

Administrația acestei foi, doritoare de a servi cât mai mult pe abonații săi, a stabilit cu o mare casă din capitală, care ne execută clișeele, o combinațiune, ce constă din:

Orî-ce abonat al nostru, care va voi să aibă un clișeu cu posa sa, în mărime de $\frac{1}{4}$ cm, va trimite Administrațiunei «Foaii Populare» o fotografie a sa, de ori-ce mărime ar fi, împreună cu mica sumă de 5 lei. Ca acest clișeu, lucrat în zinc și de o execuție ireproșabilă, se pot imprima la ori-ce tipografie, cât de mică ar fi, sute de mii de fotografii. Își inchipue dar ori-cine ce economie poate rezulta prin comanda acestui clișeu, căci o fotografie nu va costă nici o centimă.

Pentru cititorii ziarului clișeul se face cu 7 lei.

Transportul costă 40 bani, recomandat în toată țara.

Acestă nouă combinație e valabilă pentru acele persoane care vor plăti abonamentul până la 25 Februarie.

UN MIC ROMAN

Raportul polițienesc, ce se servea zilnic gazetelor, anunța în dimineața când se petrece povestirea, următoarele rinduri laconice :

«Eri, la orele 5, d-soara Eugenia Ionescu, în etate ca de 18 ani, din strada Roselor 234, s'a sinucis bând o soluție de chibrituri. Cadavrul a fost transportat la Morgă»

Trebuia pentru acea zi un articol de reportaj: secretarul redacției îmi adusese aminte că promisesem o coloană, tipografii așteptau materia.

În ziaristică vreme de perdut nu există.

Intr'un sfert de ceas fui în strada Roselor.

Casa mică, modestă, cu o grădină în față, era deja cernită. Înăuntru, bocea o bătrână,—trebuie să fi fost mama sinucisei.

Intrarea mea nu produse nici o mișcare: la asemenea întâmplări unii intră, alții es, odăița părea un mușuroi.

— Biata Eugenia!.. Ce păcat! exclamă o femeie.

— Mi-o mănăcă friptă tâlharul, strigă desperată mama, și un blestem însoți ultimele-i vorbe.

Față de asemenea dureri e greu să nu-ți uiți meseria și mila să nu ia locul interesului profesional.

Și totuși, la redacție așteptau o coloană...

Imi trebuiesc note și note.

Să întreb, pe cine? Cum?

— Ce păcat de așa față, șoptii eu la urechea unei femei ce stă lângă mine.

— Da, d-le, fala mahalalei.

— Așa... Și pentru el s'a otrăvit?

— Chiar pentru el, domnule.

— Nu e...?

— Da, Ruteanu, studentul din str. Plaiului.

— Aa, da... îl știu... Ce păcat de față!... Și plecați repede.

Iată-mă 's în strada Plaiului, nu departe de acolo... Vroiam cu ori-ce preț să completez notele, să dau coloana făgăduită.

Întreb de Ruteanu la un cârciumar în colț.

Se vede că vestea sinuciderei din strada Roselor străbătuse și în mahalaua eroului: negustorul mă privi și-ret și îmi arată o casă frumoasă la dreapta.

Intru... Imi eși înainte un tânăr palid, brun, ca de 25 de ani.

— D. Ruteanu?

— Da, zise el tremurând. Sunteți d. procuror?

— Nu, d-le, sunt ziarist. Iartă-mă că te supăr, dar am venit să-ți cer detalii.

— Poftim în odaie. Credeam că sunteți procurorul, căci comisarul secției mă anunțase că mă va visita parchetul și deci să stau acasă.

În odaie, pe o masă, era o scrisoare începută.

Ruteanu o dete la o parte cu grabă. Apoi îmi oferi un scaun.

— Stați, domnule, stați, și întrebă-mă tot ce vrei.

— E adevărat că cunoșteți pe sinucisa din strada Roselor,—o cunoșteți de mult?

— De opt luni... Ne cunoșteam bine.

— Și motivul hotărârii sale desperate? Credeți...

— E dureros... e foarte dureros!..

Am părinți bogați; tatăl meu e arendaș, stă la moșia Vida, cu familia. Ca student, ca tânăr, am cunoscut pe Eugenia cum un fluture cunoaște o floare și m'am inamorat de ea.

Părinții mei au aflat de legăturile noastre și vroiau să ne despartă cu ori-ce preț: au hotărât să plece poimâne la Bruxela... Ea trebuia să fie mamă în curând: îi înțelegeți rușinea; eu trebuia să plec de lângă ea: îi pricepi disperarea.

— Și o iubeai?

— Nebun.

— Atunci de ce nu te-ai opus voinei părinților?

— De ce? De ce? Și d-ta mă întrebi ca cei-l'alți. Fiind-că e un ce care te mână orbește în unele împrejurări, un ce care îți omoară par'că sentimentul. Mama a plâns mult, tata m'a jurat să plec, soru-mea a zis că se omoară dacă nu sfărâm legăturile cu o fată săracă. De ce? Fiind-că, vezi d-ta, omul e om, i se pare că, cu puțină filosofie, se pot înlătura bătăile inimii, că nu e sentimentul care predominază, ci rațiunea. Erau în mine două ființe în acele momente: era fiul iubitor, recunoscător, era rațiunea;—era amantul, inamoratul, era sentimentul. A fost o luptă grozavă d-le; vezi d-ta părul meu albit, ochii mei stinși?... Oh! sentimentul a cedat rațiunii, mi-am zis: Eugenia mă va uita, suma de bani ce i-o va da tata o va consola... Ce miserabil am fost!..

Și se porni pe un plâns nebun...

— D-le Ruteanu, iartă-mă, dar d-ta n'ai iubit-o. Ce sunt prejudecățile față de explozia sentimentului? Ce e granitul față de puterea dinamitei?... Nimic... Nu... N'ai iubit-o, îi zisei eu.

— N'am iubit-o?... Oh! D-le, mă omori... N'am iubit-o?... Dar eu ce scriam în această scrisoare?..

Și îmi întinse scrisoarea, pe care la intrare o ascunsese de mine.

Începu să citească.

Era adresată părinților săi, și le spunea că se va omori, căci nu poate suporta durerea.

— Am iubit-o mult, domnule, zise el... și de o dată, în tăcerea odăiei, o detunătură sparse aerul...

Speriat, ridic ochii.

Un val de sânge eșea din gura lui Ruteanu.

Rezemându-se de pat, cu revolverul încă în mână, se uită trist la mine și bolborosi:

— Am iubit-o... mult... mult...

În acel moment o trăsură se oprise la poartă.

Procurorul X. se scobori urmat de comisarul secției.

Îi eși înainte tremurând de emoțiune.

— Ce e? Ce s'a întâmplat, zise el mirat de paloarea mea...

— D-le procuror... în odaie s'a impușcat chiar acum un tânăr, Ruteanu... Poate că încă nu s'a răcit cadavrul său...

Nici în acea zi nu m'am ținut de vorbă: asi îi putut să scriu un articol de reportaj sensationnal, un articol trăit,—dar eram zdrobit de scena petrecută așa de repede sub ochii mei.

Ilie Ighel Deleanu.

JUSTIȚIE ȘI TOLERANȚA, ADEVÉR ȘI UMANITATE

Marile lupte intestine din Franța privitoare la afacerea Dreyfus-Esterhazy, cari au împărțit lumea întreagă în 2 tabere, face pe o mare revistă din Paris să dea la timp înțeleptele cuvinte ale oamenilor tuturor timpurilor, tot atât de animați de sentimente de justiție și toleranță, adevăr și umanitate, ca și cei cari se agită astăzi.

Estragem următoarele:

«Că nici o dată nici un sentiment personal, fie de milă, fie de ură, nu te împedică de a recăuta, de a urmări, de a deosebi adevărul; că lacrimile nenorocitului găsesc în tine mai multă compătimire dar nu și mai multă dreptate de cât apanajele bogatului:

Căsește-te de a descoperi adevărul fără promisiunile și darurile celor bogați și fără suspinele celor nenorociți.

Cervantes.

Societatea este o alianță ofensivă și defensivă, destinată a pune pe fie care individ în parte la adăpostul injustiției.

Aristote.

Rațiunea de Stat este o rațiune misterioasă inventată de politică spre a acoperi tot ce se face fără rațiune.

Saint-Evremond.

Judecătorul se condamnă el însuși condamnând un nevinovat iar achitarea unui vinovat însemnează condamnarea judecătorului.

Publius Syrus.

Nedreptatea făcută unui, este o amenințare pentru toți.

Montesquieu.

Ca Antonin, patria mea este Roma; ca om, patria mea este lumea întreagă. Suntem cu toții concetățeni, suntem cu toții frați; trebuie să ne iubim pentru că avem aceeași origină și același sfârșit.

Marcu-Aureliu.

Pentru ce vom persecuta noi ceea ce D-zeu tolerează?

Saint-Augustin.

Voiți să faceți pe impii și pe ipocriții, arătați-vă fanatici și intleranți.

Chateaubriand.

Stel.

TRECUT

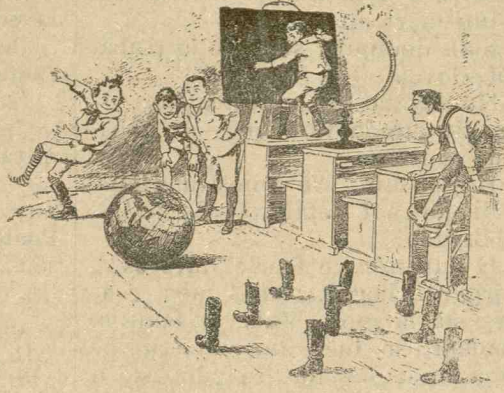
(DE LENAU)

Hesperus, scântele de-aur,
Semn ne face c'a sosit —
In eternul somn al morței
In'c'o zi s'a adâncit.

In bătaia lunii, norii
Se strâng galbeni și subțiri
Și pe cripta zilei moarte
Pun cununii de trandafiri.

Tu trecut, mormint în care
Zilele-și găsesc pieirea,
Tu mi-ai îngropat durerea,
Și cu ea și fericeira!...

Tradusă de P. C.

POPICE IMPROVISATE

Dar, când rămâne singură, numai cu ea, în fața focului care palpita liniștit în sobă, îmbătând-o cu o căldură moale, îi vine în minte seara când s'a isbit piept în piet cu el și trăsare încă înflorată la amintirea voluptăților nebune ce le-a gustat în prima seară.

Dar anii s'au scurs, atât de liniștiți și de nesimțiți, atât de dulci și fascinatori în delicii, în cât, când într'o seară auzi știrea casatoriei lui, a căzut cu capul obosit și greoi între mâini, și când târziu și-l ridică rămase spăimântată în fața oglinzii:

Figura era palidă și înegrită, la colțul ochilor și buzelor se săpau încrețituri adânci, iar prin bucle bogate care îi înconjurau capul se întindeau fire subțiri de argint.

De-a doua zi se trezi singură ca dintr'un vis arab: adulterii robiți de farmecul ei afrodisiac pieriseră, palatul luxului și confortul dispăruseră, ca sub lovitură de bagheta a unui magician.

Atunci și-amintit că în pod zace uitat și prăfuit coșul cu care a pornit ea în acea superbă zi de primăvară, și într'noapte cu păclă și ploaie mărunță, a pornit încet, incovoiată, strigând cu glasul stins și rugător:

Ghiocel... Ghiocel...

D. Karr.

CORPURILE LEGIUITOARE

Miercuri 21 Ianuarie *Senatul*: Se recunoaște ca cetățean d. Iosifescu. — Se votează proiectul relativ la autorizarea comunei Buzău să facă un împrumut de 600.000 lei. — *Camera*: Se discută în secția proiectul de lege relativ la supunerea zahărului la o taxă de 15 bani pe kilogram. — *Camera* se ocupă cu discuția proiectului de lege relativ la concesiunea furniturii de hârtie a statului.

Joi, 22 Ianuarie. — *Senatul*: Se votează indigenatul d-lui Toma Boată. — D. I. F. Robescu anunță o interpelare. *Camera*: Se admite legea pentru furnizarea hârtiei. — D. Anastasescu dezvoltă o interpelare în contra prefectului Nicolaș din Muscel. — D. Stătescu dezvoltă o interpelare relativă la comerțul ambulant.

Luni 26 Ianuarie. — *Senatul*: Se discută legea modificatoare a căilor ferate de interes privat. — *Camera*: D. Poenaru Bordea dezvoltă interpelarea relativă la participarea României la expoziția din Paris din 1900.

Marti 27 Ianuarie. — *Senatul*: Se votează legea pentru căile ferate de interes privat. — *Camera*: Se începe discuția asupra proiectului de lege pentru reforma învățământului secundar și superior.

INGRIJIREA UNGHIILOR

În privința îngrijirii unghiilor, strămoșii noștri Romani ne întreceau: aveau sclave anume în acest scop.

Dar Americanii de azi întrec și pe Romanii.

De câțiva ani se află în New-York un institut de îngrijirea mâinilor, iar elita locală crede de a ei sfântă datorită să-l viziteze de 2—3 ori pe săptămână.

Domnul său doamna sosită în institut ia loc înaintea unei măsuțe acoperită de sticle, cutii, foarfeci, cuțite, perii, etc. În primul loc îi se spală degetele cu apă de Colonia. Apoi se freacă cu pomadă și pudră. Urmează netezirea, perierea și darea formei. Prin acest din urmă termen se înțelege strângerea degetelor într'un fel de corset, care să le dea o formă estetică. Li s'or fi făcând și degetelor talie?

Unghiile trec și ele prin tot soiul de maltratare și, în sfârșit, peste o oră operația este gata.

Cientul său clienta pleacă, după ce a pus pe masa operatorului un dolar (vre-o 5 lei), iar pe drum are grije să-și scoată degetele mereu la iveală.

Despre o cocoonă din elita americană, poetul Ovid n'ar mai putea spune ceea ce a spus despre o contemporană a sa:

«Numai cu mișcări ușoare întovărăși, frumoasa, cuvântarea sa.

«Degetul îi e prea gros, unghia prea grosolană».

Altă nebunie, născocită tot în America, este *aurirea unghiilor*. E drept, că născocitorul e un Frances, dar trebuia o climă socială ca a Americii pentru ca lucrul să prindă.

O tablă — firesce cu litere de aur — atârnată d'asupra ușii artistului, anunță: „Aci se auresc damele“. Prețurile sunt fixe: aurirea unei unghii costă un dolar, aurirea tuturor unghiilor de la o mână, 3 dolari; iar aurirea tuturor unghiilor de la amândouă mâinile: 5 dolari. Cum vedem se acordă un rabat însemnat.

Aurul nu se ia nici-o dată de pe unghie; dar aceasta crescând și fiind necentenit retezată, apare din ce în ce mai mult cu culoarea ei naturală, așa că artistul auritor e cam des vizitat.

Dar culmea o atinge o artistă din Filadelfia, care desemnează portrete pe unghii. Prețul unui portret e 50 dolari. Și artista face admirabile afaceri.

Ce ți-e cu Americanii!...

Un demn zise ficei sale în vârstă de cinci ani:

— A venit un om azi dimineață și mi-a oferit odaia aceasta plină cu galbeni ca să-i dau pe fratele tău. Ce zici, să-l vind?

— Nu tată, răspuse fetița repede.

Tatăl său o luă în brațe sărutând-o de bucurie că ține atât de mult la fratele său. Ea adaugă însă:

— Păstrează-l până se va face mai mare, poate că atunci ne va da mai mult pe el!

SA SPERIAM OMUL...

Bietul X. de cînd îi s'a fluierat piesa la teatru, îi se pare că până și mașinele de drum de fier tot scrierea lui o fluieră.

CĂINIILE NOSTRI

Căinele, cel mai inteligent și cel mai răspândit dintre toate animalele noastre domestice, e în același timp unul dintre cele mai vechi, de ôre-ce avem dovezi cum că exista în timpurile preistorice. În adevăr, în Europa s'au găsit schelete de câini alături cu schelete de om în epoca de bronz și chiar în cea de peatră, iar în America s'au găsit chiar mumii de câini în mormintele vechilor Peruvieni.

Pe monumentele Asiriene și Egiptiene, cari datează încă din secolul al 34-lea, înainte de Christos, figurează deja căinele și se crede chiar că vechii Egiptieni îl întrebuințau ca și noi la vânătoare. Autorii Eleni și Latini îl descriu adesea.

Asia, Omer vorbește în Odisee, de căinele lui Ulyse care l-a recunoscut după 20 ani.

Spartanii sacrificau zeului războiului câini și îi întrebuințau și la vânătoare.

La toate popoarele vechi căinele era apreciat și considerat, cum e și astăzi ca un prieten al casei.

Durata vieții câinelui e în termen mijlociu de 20 ani. De la al 12-lea an în sus însă începe se arate semne de bătrânețe. Îi trebuie 2 ani pentru ca să ajungă la complectă sa dezvoltare, cu toate acestea primii puși îi poate avea deja de la a 9 lună în sus. Căteau naște de 2 ori pe an 3—12 și chiar mai mulți puși pe cari îi poartă 2 luni. Câinii se nasc orbi însă cu dinții incisivi pe care îi schimbă în a 3-a lună. Ochii lor se deschid între a 12-a și a 15-a și dela naștere.

Căinele are vederea și auzul foarte dezvoltate, dar mai dezvoltat încă e la densul mirosul. Conduc de acesta se întoarce singur acasă dela distanțe foarte mari. Mi aduc aminte de Bell, un copoiu al tatălui meu, pe care l dăduse unui vânător din Ghergani ca să scape de dânsul, de ôre-ce la noi acasă gonea și neliniștea găinele proprietarului nostru de casă, și care a fugit din Ghergani în aceeași noapte și s'a întors la noi acasă.

Dintre toate animalele domestice el este incontestabil cel mai inteligent și cu memoria cea mai dezvoltată. Pe socoteala inteligenței seale s'au scris numeroase anecdote, unele mai curioase de cât altele, de și mare parte din aceste anecdote pot fi considerate ca isvorite din imaginația scriitorilor, totuși, multora din ele, li se poate da crezământ. În adevăr, cine dintre noi n'a avut ocaziunea să vadă câini executând acte, pentru efectuarea cărora a trebuit să pună în joc: memoria, eugentarea, astuția cu un cuvânt inteligența.

Iată câte-va asemenea exemple observate de mine și de alte persoane și a căror autenticitate o garantez... Tatăl meu avea într'un rând 2 câini de vânătoare: un *setter* care se numea Pluto și un *pointer* care răspundea la numele de Arron. Acesta din urmă, observase că ori de câte ori se sună clopotul de la poartă, Pluto alerga și lătra până când sosea servitoarea să deschidă persoanei care sunase.

Mîncarea lor li se dădea zilnic în curte, în 2 străchini. Arron se grăbea să mănânce pe a lui și apoi pe când Pluto mănca încă, el se repezea lătrând spre poartă ca să atragă ast-fel atențiunea tovarășului său, care, crezând că a venit cineva, își lăsa mîncarea și alerga și el după Arron. Acesta însă, imediat ce l vedea instalat la poartă, se întorcea la stachina jumătate plină a lui Pluto și până să se întoarcă și acesta înapoi, isprăvea ce mai rămăsese de mîncare într'ensă.

Un alt căne al nostru, tot un prepețicar, Gypsy, observase că servitoarea spârgea simburii de caise ca să le scoată miezul pe care l mîncă. Spre mai marea noastră mirare Gypsy, care avea o deosebită predilecțiune pentru caise, începu și el din acea zi să spargă între dinți sîmburii de caise și să scoată miezul, pe care îl mîncă cu o deosebită plăcere.

O domnișoară mî-a istorisit că avea un căne Lazăr, care nu putea să sufere să doarmă pe ceva tare și, ast-fel, își făcuse obiceiul de a lua mătura de la locul ei, de a o duce în curte unde o trîntea pe locul care îi convenea și apoi se culca pe dînsa.

Un alt căne *Harap*, al aceleași domnișoare, făcuse cunoștința unui căne de peste drum și adese-ori se ducea să l vază; acesta întorcea regulat visita lui Harap. Într'o zi însă Harap se luă la bătae cu prietinel său *Hausmam* pentru o bucată de carne și vîsitele încetară din ambele părți.

Căinele se atașează foarte mult de stăpînul său și de cei cari îl inconjoară. Naturalistul francez Buffon îl numește: «l'ami de l'homme» credința pentru stăpînul său e așa de mare în cât s'au văzut exemple de cățele părăsind puil lor, noi născuți, pentru a urma regimentul căruia aparțineau.

Poetul Alexandrescu descrie frumos această calitate a cânelui în poezia „Cănele soldatului”.

Din nenorocire, acest animal cu calități așa de prețioase, este supus la boale numeroase, dar cea mai teribilă dintre toate e *turbarea* sau *hydrofobia* care e și incurabilă; apoi vine *jigodia*, boala care debutează une ori de adreptul, alte ori prin contagiune și care constă într'un catar al căilor respiratorii, însoțit de un catar al tubului digestiv și de fenomene nervoase. Jigodia e curabilă când e bine tratată și când se ivește la câini creșcuți în condițiuni igienice; în cas contrariu, se complică cu pneumonii și paralisii și se termină prin moarte.

O altă boală la care sunt supuși câinii și care e molipsitoare și pentru oameni și pentru alte animale e *raia*.

Cănele se poate îmbolnăvi și de *pojar* de *herpes* și *eczemă*. Cei rîu nutriți pot suferi și de *scorbul*, de *rachitism* de *osteomalacie* de *leucemie* și chiar de tumori, cum e sarcomul, fibromul, și carcinomul (cancer scleros). În multe cazuri s'au văzut la câini distocii (faceri grele).

Dr. Ermina Kaminsky.

Un sergent cam bătrîn, făcînd rondul la casarmă ca să vază dacă se stinsese luminile, și părăndu-i-se că arde încă lampa într'una din camere, strigă:

— Planton, stinge lampa!

Plantonul răspunde: «E luna, domnule sergent».

Sergentul fiind cam surd și neînțelegînd ce-i spusese plantonul, strigă a doua oară:

— Nu-mi pasă ce e...! stinge-o!

CURSUL EFECTELOR ROMANE SI STREINE

E F E C T E L E	Se cump.	Se vinde
Banca Națională a României	1880	1890
» Agricolă	330	335
Soc. de asig. Dacia-Romania	430	435
» » Națională	470	480
» » reasigurare Patria	100	110
» » constr. și lucr. publice	145	150
» » basalt artificial	300	370
» p. fabr. de hîrtie Letea	55	—
Renta perpetuă	103	104
» am. em. 1881—88	100 ^{1/2}	101 ^{1/2}
Imprumutul București 1883	97 ^{1/2}	98 ^{1/2}
» 1890	99	100
Scrisuri funciare rurale	92 ^{1/2}	93 ^{1/2}
» func. urb. București	89 ^{1/4}	90 ^{1/4}
» » Iași	66	67
Florinul austriac de hîrtie	2.10	2.12
Rubla rusă de hîrtie	2.65	2.75
Marca germană de hîrtie	1.23	1.25
Bilete de bancă franceze	100	101
» » italiene	93	96
Losuri Bruxelles 6 trag. anual	—	125
» 2% sîrbesti 4 trag. »	—	83
» Tabac 3 trageri anual	—	11
» crucea roșie ungară 2 trag. anual	—	22
» crucea roșie austriacă 2 trageri anual	—	45
» crucea roșie italiană 4 trageri anual	—	28
» crucea albă olandeză 3 trageri anual	—	18
» Basilea 2 trag. anual	—	17
» Iosiv 3 trageri anual	—	10

Administrația ziarului răspunde cu plăcere la ôre-ce întrebare a abonaților noștri, relativă la finanțe.

CRONICA EVENIMENTELOR

Joi 22 Ianuarie. — În țară: Zahărul se scumpește cu 15 bani la chilogram din cauza unei legi de percepere. — D. Italin Vericeanu, un prea simpatic avocat, fost magistrat și distins publicist, e numit avocat al casei școlilor. — Comisia farmaceutică de pe lângă ministrul de interne e disolvată. *In străinătate:* Un cutremur de pământ s'a petrecut la Brusa, Turcia. Pagubele considerabile. — În America un viscol teribil bătute. Comunicățiile sunt întrerupte peste tot.

Vineri 23 Ianuarie. — Noua comisie farmaceutică se compune din d. Hențescu, Vasiliu, Toiss, Vespremanu și Dr. Polțer. — Cunoscutul arap care se pripășise prin capitală a fost găsit mort pe un maidan. — Un incendiu consumă în Iași casa Neuschotz din str. Goliei. — M. S. Regele a primit delegația județeană din Constanța care i-a adus un frumos album. Delegația a fost prezentată Suvranului de către d. Luca Ionescu, activul prefect al județului Constanța. — *In străinătate:* Principele Gheorghe al Greciei va pleca la Paris. — Mișcările studenților Austriaci continuă.

Sâmbătă 24 Ianuarie. — În țară: Orașele sunt pavosate fiind aniversarea Unirii Principatelor. — D. Th. Vasiliu, judecător de instrucție, în București, a fost înaintat președinte al tribunalului Vâlcea. — *In străinătate:* Agitațiile studenților din Austria, în chestia naționalităților, continuă. Toate Universitățile și-au suspendat cursurile.

Duminică 25 Ianuarie. — În țară: D. ministru de război dispensează pe ofițerii, cari trăesc căsătorii nelegitimi, și au copii din acest menaj, de obligațiunea dotei femeii lor. — D. N. N. Turnescu, mare proprietar și un filantrop cunoscut al capitalei, e decorat de M. S. Regele cu ordinul *Steaua României*. *In străinătate:* Sultanul se menține contra candidaturii Principei Gheorghe ca guvernator al insulei Creta. — Încercări singeroase se nasc între țărani greci și soldații turci din Tesalia.

Luni 26 Ianuarie. — În țară: D. Săr-Pelladan, marele conferențiar francez, sosese în capitală spre a ține o conferință. Îi se face o primire entusiastă. — Școlile din Constanța au fost închise din cauza epidemiei de rușeolă. — *In străinătate:* S'a început la Paris procesul marelui romancier Emile Zola, apărător al lui Dreyfus, care a publicat în ziarul *L'Aurore*, o scrisoare în care acuza pe mai mulți ofițeri francezi de corupțiune și șarlatanism. Parisul e în fierbere.

Marti 27 Ianuarie. — Ministru instrucției a decis ca, pe viitor, să se serbeze ziua de 24 Ianuarie «Unirea Principatelor» ca zi școlară. — Se găsește într-o birje un pachet conținând un copil mort. Se face cercetări și se află că era uitat de dr. Petelenz. — *In străinătate.* — Lumea întreagă e pasionată de procesul Zola care se judecă la Paris. Zola sosind e huiduit. Sala debaterilor e archiplină. Zola e apărât de marele avocat Labori. În sală Zola e primit cu simpatie. Se citește scrisoarea ministrului de justiție prin care se arată cum că consiliul de miniștri n'a autorizat pe ministrul de război a veni la debateri. D. Casmir Périer, fostul președinte al republicii, declară că e gata a veni la Curte. Toți ofițeri citați de Zola nu au venit. Labori întrebă dacă aceasta nu e o conjurație. Cere aducerea lor cu mautat. Curtea amână procesul pentru a doua zi.

CRONICA MUSICALA

Recomandăm cu deosebită căldură cititorilor noștri, amatorii de muzică aleasă, *Biblioteca Musicală Română*.

Această meritorie publicațiune e chemată a umplea un mare gol în literatura noastră musicală.

Ea se adresează clasei culte, acelor cu un gust artistic mai delicat, care deja formează la noi o pleiadă destul de numeroasă.

Nu se vor publica de cât opere inedite și alese, datorite celor mai de frunte compozitori români: Caudella de la conservatorul din Iași, Dimitriu și Ștefănescu, profesori la conservatorul din București, Ivanovic, inspectorul musicelor militare, M. Mărgăritescu și alții, cari se vor impune prin distincțiunea concepțiilor.

La 1 și 15 ale fiecărei luni, va apare o bucată musicală editată cu cea mai mare îngrijire de o casă română.

La sfenele fiecărui an, abonații vor avea în biblioteca lor, 24 de bucați musicale de un rar interes și care, cu siguranță, vor putea fi comparate cu tot ce se compune mai bun în acest gen, în străinătate.

Cele d'întăiu 2 numere, deja apărute, conțin: un «Lamento» de un stil înalt și de profundă melancolie, dedicat memoriei regretatului patriot G. Em. Lahovary și «Madrigal» o gazelă plină de delicatete și de grațioasă distincțiune. Aceste compozițiuni sunt datorite penei d-lui M. Mărgăritescu, colaboratorul nostru, care a primit pentru ele cele mai vii elogiuri de la mai mulți măștri iluștri din străinătate. No. 3 va conține o delectoasă Horă de G. Ștefănescu, concepție plină de frescheță și duioșie.

Costul abonamentului pe un an e de 25 lei, cari se vor adresa prin mandat postal administrației *Bibliotecei Musicale Române*, No. 2, strada Brutarilor București.

ȚIGANUL MILOS

(SNOAVA)

Era odată un țigan, care avea vreo trei feciori. Pe cel mai mare îl adusesse țiganul la oraș și-l dete ucenic la un pantofar.

Intr-o zi sta țiganul la masă în prăvălia pantofarului și mânca împreună cu fiu-său niște friptură de boș.

De odată începe el să se bocească și să plângă. Plângea țiganul amar de tot, cu lacrimi mari cât pumnul.

Pantofarul auzindu-l văicărindu-se, îl întrebă:

— Da ce ai, mă țigane, de plângi așa?

— Cum să nu plâng, când ved eu, că pentru o bucațica da fripturica, s'a taiat un boș întreg, întreguț.

N. Galșinc.

TRENURI CARU NU SE OPRESO

Revista *Engineer* din Londra spune că trenul regulat, care face cel mai lung parcurs fără a se opri, este noul tren engles pe South-Western, care parcurge fără a se opri cei 302 kilometri cari separă Paddington de Exeter.

Trenul se compune din șase vagoane de o greutate totală de 140 tone, și-o locomotivă la care roatele motrice măsoară 2,35 diametru.

Când proviziunea de apă se isprăvește, mașina se alimentează absorbind în mers din rezervoarele aranjate pe cale între șine.

Pe North-Western, din cauza luptei de vitesă pentru a se pune în legătură cu Europa, lungimea acestui tren a fost întrecută. Un tren a făcut parcursul Londra-Carlisle 483 kilometri fără a se opri. Locomotiva se alimenta de asemenea în mers.

În sfine, în America un tren special a făcut traseul Jersey-City la Pittsburg 707 kilometri.

FRIGURILE CĂUTĂREI AURULUI

Profosorul universitar din Oxford, d. *Brown Henry Antony*, s'a reintors în Londra, venind din Klondike orașul din nordul americăii, unde s'a descoperit cele mai bogate mine de aur din lume. Acolo a visitat redacția foaiei «Sit-Bits» și a publicat următoarele experiențe ce le-a făcut în «câmpurile de aur».

Inchipuiți-vă — dice Brown — citeva sute de colibi făcute din lemn, în mijlocul unui teritoriu de 8000 miluri, pe care, aruncându-ți privirea, nu vezi alt ceva decât zăpadă și gheață, și vezi avea idee despre Dawson-City, unul din ele patru orașe din Klondike.

Pe acest teren, acoperit aproape statornic de noapte, și la un frig de 15—20°, multe sute de oameni caută și sapă după aur. Este acolo un riu care e înghețat pină în fund. Aici petrec cu sutele oamenii, cari în schimbul aurului ce-l caută, împărtășesc cea mai cumplită mizerie. Asupra noastră strălucește vase cu aur ale căror proprietari sau au murit de mult, sau își tirăsc viața fără a avea o bucată de pine cu care să-și stimpere foamea.

Când am ajuns eu în Klondike, orașul Dawson-City avea 6000 de locuitori; acest număr a scăzut în timp de șase luni la 5400. Va să zică 600 de vieți omenești au pierit în acest loc în căutarea aurului.

Cel-ce a văzut grozăviile orașului Dawson-City, acela nu le va uita înătreaga lui viață. Eu am săpat după aur în trei părți ale lumii, am călătorit întreg globul pământesc, însă chiar și cele mai înfloritoare experiențe dispar în fața grozăviilor ce am văzut în cele din urmă șase luni, și pentru tot aurul din Klondike, nu m'ași reintoarce mai mult acolo.

Inchipuiți-vă un oraș, care n'are canale, n'are un pic de apă de băut; care geme de oameni beți și în care temperatura e statornic la 20° sub zero. Foametea seceră aici nenumărate jertfe. Un chilo de carne costă 6 lei, altul de varză 2 lei; o 1/2 chilo șuncă ori slănină face 10 sau 11 fr. O bucată de cărbune n'o poți căpeta mai jos de 20 fr. Prețurile acestea sunt bagatele acolo, nenorocirea însă e, că peste tot nu poți căpeta articole de consumare.

Producțiunea aurului în Klondike s'a urcat grozav. În cei din urmă doi ani s'a aflat aur în preț de 6,000,000 funți sterlingi, adică 142,000,000 lei.

Locuitorii câmpurilor de aur se poartă unii față de alții cu o încredere oarbă. Acolo nimeni nu-și pune comoară sub pază. Un săpător de aur n'ar fura averea vecinului pentru toată lumea — căci ar plati cu viața o ast-fel de faptă

POSTA REDACȚIEI

Comitetul de redacție ne intrunindu-se încă, nu se poate da pentru un moment nici un răspuns persoanelor care au trimis manuscrite. La revedere însă în No. viitor.

FORFECATURI

Schelete omeleşti din veacul XVII.—Din Paris soseşte următoarea ştire interesantă: profesorul **Lacroix**, directorul muzeului mineralogie, a aflat în două schelete omeleşti de prin veacul al 17-lea nişte cristali, cari după cum zice prof. Lacroix numai din oasele de om s'au putut forma. Lacroix, ajuns la aceste două schelete ast-fel: Citi-va muncitori, săpând la fundamentul unei case din strada Bearn, deteră peste două sicriuri de cösitor. Sicriurile au fost duse la prof. Lacroix care le deschise, iar scheletele le supuse unei analize chimice. Un schelet era încă întreg; pielea de pe cap și părul erau întregi. Înăuntrul căpăţânei însă se afla nişte cristale în formă sfărdoşă; al doilea schelet însă era totul descompus. Oasele mai lungi erau acoperite cu nişte bureţi mici strălucitori de culoare albă. Căpăţanea era transformată într'o speluncă de cristali în miniatură. Lacroix zice că aceste cristale s'a numesc *metabrushit*, care numai odată se mai aflară într'un mormint preistoric, undă scheletul era pus într'un sicriu de piatră. Pe sicriurile aflate în strada Bearn, erau gravate literele: «Memento, quia pulvis es...»

Vârsta arborilor.—S'a găsit în America-de-Nord un arbore a cărui circumferință este de 44 metri, și a cărui vârstă e scotită la 2000 de ani. După revista *La Nature*, se găsesc arbori și mai bătrâni de cât acel aflat în America. Cel mai mare arbore din lume este un castan de pe coasta muntelui Etria din Sicilia. Grosimea lui este mare de 50 de metri. În Siera-Nevada s'a găsit un chiparos de o înălțime de 100 metri și în vârstă de 3000 de ani. În Mexico se află într'un cimitir un chiparos de aproape 4000 de ani. În sfințit, în Senegambia se găsesc bobabii, al căror funziș constituie un dom de 200 metri circumferință. După aprecierile botanistului Adanson (1749), acești arbori trebuie să aibă o vechime de vr'o 6000 de ani. Ast-fel se explică și credințele legendare în arborii bătrâni găsiți în Palestina (arborele lui Avram, Isac, etc).

La un bal, o domnişoră se adresează unui domn bătrân.

Eu.—Ași dori să fac un vals cu d-ta, scumpe domnule.

Domnul cel bătrân.—Val! nu mai cred să-l știu: n'am valsat de atăta vreme.

Eu.—N'are a face, vă voi conduce eu. Ce vals doriți a dansa: în doi sau în trei timp?

Domnul cel bătrân.—Hei! frumoasă domnişoră, d-ta uiți că valsul n'are de cât un timp: tinerețea.

FINANCE-INDUSTRIE-AGRICULTURA

* Starea semănăturilor din țară este în general destul de favorabilă. Grânele răsărite au vegetat bine săptămînile din urmă când vremea a fost destul de călduroasă. Totu-și de cite-va zile temperatura s'a scoborât, și se simte mare nevoie de zăpadă.

* Ministerul Agriculturii va publica în curând evaluarea definitivă a recoltelor din anul 1893. S'e știe cit de slabă a fost producțiunea grâului din cauza inundațiilor și ploilor cari au căzut necontenit. În schimb însă recolta porumbului a fost destul de satisfăcătoare și unele județe cum Teleor-

man, Botoșani, Drobeta, Iași, Iomâța, etc, au avut o producțiune la hectar care depășește mijlocia obișnuită.

Porturile noastre principale, în ce privește comerțul de grâne, sunt într'o completă stagnare; la Constanța numai există puțină mișcare, fără însemnătate d'alt minteria.

* O nouă societate an nimă, sub numele *Vincultura* s'a format la București cu un capital de 500,000 lei în 500 acțiuni. Membrii fondatori sunt dd: Iosef și Ion Th. Oroveanu, Fr. Lehrer, Chr. Alexandriu, A. Gunther, M. Economu, Victor Thüringer etc. Societatea are de scop a cumpăra, prepara și manipula vinurile, vermururile și cele alte produse ale destilăriei.

Ii urăm viață lungă.

Romanul ce am început a publica „Memoriile unui sinucis”, este o operă literară de totă frumusețea.

Autorul, membru al Academiei franceze, a ținut să desfășure în paginile ce publicăm, o întreagă analiză a suferințelor omeleşti.

Memoriile unui sinucis va transporta pe cititorii și cititorii noștri în scenele intime petrecute în inalta societate parisană, apoi romanul își va urma cursul în Asia, unde se rezervă frumoase surprize cititorilor.

Fără scene forțate, bine și atingător scris, Memoriile unui sinucis știe să smulgă lacrimi, să nască emoțiuni.

Sfătuim deci pe gentilele noastre cititoare să urmărească romanul, care, de alt-fel, se va termina în vre-o 15 numere.

INTREBARE CU PREMII

Să se răspundă de către abonații și cititorii noștri:

De unde vine cuvântul iarmaroc?

La cele d'întăiu două răspunsuri bune se dă ca premiu broșura *Voluntarul*.

Răspunsurile se primesc până la 15 Februarie.

IONESCU STELIAN

Inginer hotarnic și Expert al Tribunalului Ilfov

S'e însăreinează cu ori ce lucrări de hotarnicie, expertise, planuri, parcelări, puneri în posesie etc.

54 Clopotarii-Noi București.

PREMIILE NOASTRE

Abonaților noștri le acordăm următoarele premii extra ordinare:

a) *Un volum «Poesiile unei Regine» versuri de Carmen Sylva, traducție în rominește, al cărui preț este de 3 lei, numai cu un leu.*

b) *100 cărți de vîstă, tipărirea pe hirtie bristol, în cariere litografice, a căror valoare reală este de patru lei numai cu 1.50.*

c) *Conferința Boala Veacului ținută la Ateneu de d. Ilie Ighel Deleanu, cu 50 bani, de și prețul este 2 lei.*

În curând vom publica alte noi aranjamente, făcute între noi și diferite magazine și ateliere, în avantajul abonaților noștri:

DE VANZARE

De bună voie aveea imobilă a moștenitorilor Const. Ciolan compusă din următoarele:

1. Moșia Căndeasca comuna, Bălciugatele Cojocini, județul Ilfov, în apropiere de București, 6 kilometri de gara Brănești și Fundulea, suprafața aproximativ 2000 pogoane, teren arabil de cea mai bună calitate.

2. Móra cu aburî din București cu magazinele și curtea ei necesară, situată în suburbia Apostolu, lângă Lemaitre, tramway până acolo Móra în stare de nefuncționare.

3. Locul de lângă móra sus numită, aproximativ 22 pogoane, actualmente grădina, se vinde și în parcele săi cu metru.

4. Locul cu casele din strada Justiției No. 22, București.

5. Locul cu casele din strada Casărmei No. 9, București.

6. Locul din strada Antim, lângă colțul bisericăi Buc.

7. Locul din strada Ferentari din Dealu Spirei București.

8. Locul din Caracal, vis-a-vis de casele Oroveanu.

9. Moșia Dobrești, județul Romanași în apropiere de Caracal.

Doritorii se vor adresa la sediul administrației aveei str. Icoanei, 10 București la d-nii administratorii Lt. Octavian Stroe, Inginer; Ionescu Stelian și Ioan I. D. Șerbănescu.

MAXIME DU CAMP

3

MEMORIILE UNUI SINUCIS

Capitolul I

— Dămnă, sărmană dămnă, îi zicea ea, nu v'eu descurageați atât, numai mörtea e fără remediu.

— Mi-e frică zise Suzana, dacă el ar bănuî că sunt aici, ar fi în stare să mă omöre. Azi dimineța m'a bătut, și ea mi-arătă brațul învinețit.

Cred că nici data n'am fost mai indignat de cât la auzul acestei destăinuiri.

Luisa eși, închise pe din afară ușa camerei unde ne găseam, și se așeză pe scară trăgând cu urechia și căsnindu-se să vadă în nôpte.

— Ce să ne facem, Dumnezeu! murmură Suzana, strângându-mi mâinile.

— Înainte de tôte, povestește-mi, cum s'a declarat această catastrofă. Cum a aflat?

— Förte simplu, zise ea.

Tocmai îți scrisesem, pusesem scrisoarea în plic, când iată pe B. că intră. Inchisei repede scrinul după birou împreună cu scrisoarea, sperând că el nu v'ezuse nimic. Nu știu ce a v'ezut sau n'a v'ezut el, destul că el mă rugă să'i aduc niște hărții din camera vecină și când mă întorsei el avea scrisoarea deschisă în mână. Primul său cuvânt fu o insultă grosolană pe care nu îndrănesc să ți-o repet. Miserabilă, mi zise el, și apucând un triunghi de metal de pe birou, m'a lovit atât de puternic că am căzut.

Apoi a fost o scenă care mi'e imposibil să ți-o reproduc fidel.

Apoi a plecat și probabil că tu l'ai v'ezut.

— Oh! Sermanul meu amic, trebuie să fugi de mine, alt-minteri ți-ai provoca nenorocire. Arde scrisorile mele, uită-mă, uită-mi și numele.

Eü căutaî să o încuragez și ca să-i pro-

bez ca soarta noastră nu era atât de întunecată cât o exagera ea, îi povestii detaliat întrebarea mea cu B.

— Voi împlini cererea lui și voi face și dorința ta Suzano; te-ai gândit însă că eu plecând, tu remii fără protector în stăpânirea tiranului tău?

— Ah! a rămâne însă în Paris ar fi periculos, așa putea eu să te știu aproape de mine fără să alerg în brațele tale? El are totul pentru el: legea, dreptatea, opiniunea. Crede-mă, îl cunosc, nu s'ar da înnapoi de la nici un scandal, de la nici o acțiune care ne-ar nenoroci. Voi fi ținută înaintea judecătorilor, voi fi aruncată în închisore, după cum s'a întâmplat cu sârmana d-na R.... Pleacă. Lasă-mă să trăiesc între copilul meu și amintirea ta, lasă-mă să exiez în lacrimi, bucuriile de care m'am îmbătut la pieptul tău...

— Fie, voi pleca. Îți promit să nu caut a te mai vedea nici o dată. Voi arde scrisorile tale și mă voi duce în lume cu durerea și regretul că te-am pierdut.

Fu un moment de tăcere. Suzana mă privea cu o expresiune de nedescris de spaimă și de chin. De o dată, ea isbucni în suspine și aruncându-se asupra mea, mă strângea convulsiv în brațe.

— Înainte de a pleca, imi zise Suzana, jură-mi că nu mă vei uita nici o dată, jură-mi că tot-d'una imi vei păstra mie inima și că nu vei înceta un moment de a iubi pe nenorocita ta Suzana.

— Pe mama mea care e marțată, pe viul Dumnezeu, pe sufletul meu jur!

Și o strânse puternic la piept.

Am jurat și eram de mare credință.

— Bine, reluă Suzana, poți să pleci; și îți promit să am curajii.

Speriată de sgomotul vocilor noastre, Luisa intră.

— Vorbiți încet, vorbiți încet, o să scu-lați vecinii.

După exaltație Suzana intră într'o stare de prostație completă. Plângea.

Ea de asemenea simțeam curajul părăsindu-mă.

— Ți-o încredințez, zisei Luisei; n'o părași și mai ales vino să mă vezi înaintea plecării mele.

Sărutați pentru ultima oară pe Suzana și fugii. N'apcăsăm să scobor scara și auzii în urma mea un strigăt sfișietor de dureros, care m'î înțepă inima. Era al Suzanei. Mi-astupa urechile, stăpânindu-mi suspinele.

Adio fericire!...

Erau cinci ore de dimineață. Parisul se deștepta, cârciumarii deschideau prăvăliile brutării așează pâinile în cărucioare mici, lucrătorii treceau la ateliere.

— Hm! făcu unul ce trecea pe lângă mine. Iată un domn care vine de la bal; destul defericite sunt haimnalele astea de bogăți!

Câte-va ore după ce intrai acasă, primii o cutie pecetluită: era o șuviță de păr blond, frumos, al Suzanei.

La 12 mi se anunță d. B. Eram gata să'l primesc.

— Te-ai gândit la propunerile mele? imi zise el.

— Da, îi răspunsei scurt; și le primesc pe toate.

În fața lui arunca în foc scrisorile Suzanei; îi promisese să nu-i mai scriu nici o dată și să plec din Paris pentru cât-va timp.

— Unde vei pleca? mă întrebă d. B.

— Vă privește puțin, îi replicai; în trei săptămâni voi fi plecat; această declarație cred că trebuie să vă ajungă, și tot-de-odată să închidă conversațiunea noastră.

Și deschisei ușa.

D. B. se retrase. Nici o dată nu l'am mai revăzut.

Când îl știai depărtat, când împlini acest sacrificiu de care totul suferea în mine, de la dragoste și până la vanitate, imi simții inima scădată de o amărăciune nesfârșită, mă simții învins până în măduva oaselor mele.

A doua zi fusei informat că d. B. se dusese cu soția la țară.

Luisa veni să mă vadă. Îi spusese proiectele mele, ca la rândul ei să le spue stăpânei sale; îi spusese întinerariul voiajului ce aveam să întreprind și mă învoii cu ea cum să pot rămâne în corespondență cu Suzana.

Ceea ce mă domnia mai mult, în mijlocul durerilor mele era o ură puternică pentru d. B. Înainte de nenorocirea ce mă lovea, n'avusesem cu el de cât o bună-voință banală, care se traducea printr'o politeță observată.

Aveam în același timp un sentiment de adevărata milă pentru acest om, care nu m'î făcuse nici un rău și căruia, poate, îi ruinasem viața. Cu toate acestea ura și rebanarea erau mai puternice.

În mijlocul tristefilor imi făceam preparațiile de plecare. Ca tot-d'una plecai spre Orient. Nu luați cu mine de cât ogarul meu Boabdill și pe bătrînul m'ă arnăut Bekir-aga.

Pe acest Bekir-aga îl aveam cel mai credincios, că î mi scăpasem viața, cu ocazia unei unei călătorii a mele în Epir.

Ajunse să m'î poarte atâta iubire în cât mă *tutaia*, dupe obiceiul țerei sale. Mi-a trebuit multă muncă să-l fac să priceapă că trebuie să se lase de această vorbă.

Deci, într'o dimineață, plecaram câte și trei; Bekir-aga fericit de a merge să revadă soarele țărilor musulmane, și eu trist enervat, lăsând în urmă-mi o parte din ființa mea.

La Marsiia, unde petrecui două zile așteptând plecarea vaporului *Leonidas*, care trebuie să ne ducă la Alexandria, primii o scrisoare de la Suzana, în care imi arăta durerile ce-i picinuește lipsa mea.

Serisoarea se termina cu frasa:

« O ultimă sărutare și apoi adio până la moarte; ai milă de torturile mele și nu mă uita nici o dată! »

(Va urma).

CAROL A. FRANCKE

BIUROU TECHNIC

Biuroul: Str. Academiei, No. 47
(vis-à-vis de Ministerul de interne)

Depoul: Calea Griviței No. 81

Materiale de Construcțiuni:

Ciment; var alb gras și hidraulic; grinzi de fer; șine vechi de drum de fer; plăci izolatoare de asphalt; tablă de fer ondulată, galvanisată, plumbuită și de zinc; țevi de fer, fontă și plumb.

Instalațiuni de:

Încălzire prin calorifere cu aburi; lumină electrică; fabrici pentru fabricarea berei; fabrici pentru fabricarea cămășilor; tăbăcării.

Mașine de ori-ce fel: Mașini de făcut gheață, mori, turbine, cazane.

Ori-ce fel de mașini și unelte pentru lucrarea ferului, lemnului, etc.

Motoare, locomobile, pompe, gater, etc.

Mare depou de articole pentru instalațiuni de gaz, apă și Tot-lă-canal.

Sală de expozițiune de lămpi pentru gaz aerian și electricitate.

DROGUERIA

I. ZAMFIRESCU

SE VA MUTA

DE LA Sf. GHEORGHE
IN CASA PROPRIE

No. 8—Strada Academiei—No. 8
BUCURESCI

Administrația depositului de Vinuri și Cognac

DEALUL ZORILOR

107 — Calea Victoriei — 107

Are onoare a face cunoscut unor public că acum când vinul — aliment principal în fie-care casă, — se găsește cu greu, din cauza recoltei compromise a anului acesta, își permite a atrage atențiunea că la *depozițul său de vinuri*, din calea Victoriei No. 107, firma « Dealul Zorilor », se găsește vinuri vechi curate și naturale din viile d-lui G. Cârlovi, care cu toată lipsa din acest an nu se vînd de cât cu 10 lei decalitru, garantând vechimea, acurateța și naturalitatea, ast-fel că azi când micii *depozitarii* recurg la toate mijloacele ca să poată ține piept concurenței, noi asigurăm mai mult ca oricând că putem furnisa diferite *vinuri vechi, albe și negre, infundate, precum și cognac, rom, țuică, liquor și mastică, cu prețuri moderate.*

Comenzile se primesc la deposit prin cărți poștale și se expediază prompt la domiciliu.

CABINET DENTISTIC

ȘI

ATELIER DE DINȚI ARTIFICIALI
NICOLAE MARIESCU

Chirurg-dentist de clasa I-a. Diplomat
al școlii dentistice din Paris

Voind a da o mai mare extensiune lucrărilor de arta dentistică, a hotărât să scadă la jumătate prețurile curente după tarifa următoare:

Un dinte lei 10; 2 dinți lei 16, adică a 8 lei unul; 3 dinți lei 21, adică a 7 lei unul. De la 4—10 dinți câte 6 lei unul; de la 10—20 dinți câte 5 lei unul. O dentură completă (28 dinți), lei 120, adică a câte 4 lei și 25 bani unul; O extracțiune fără anestezie locală lei 3; O extracțiune cu anestezie locală lei 5; O extracțiune cu clorofom lei 30; Un plombaj care nu necesitează tratament lei 5; un plombaj care necesitează tratament lei 10.

Strada Academiei 37 și Calea Victoriei 74.

Registre, carnete pentru moșii, păduri, biserici, școli, state de lefuri, se găsesc de vînzare la *Tipo-Litografia Dor. P. Cucu.*